

JONGE KRACHT en oude

Glorie op de twee groote Tentoonstellingen in Spanje

door E. van Brandenborch

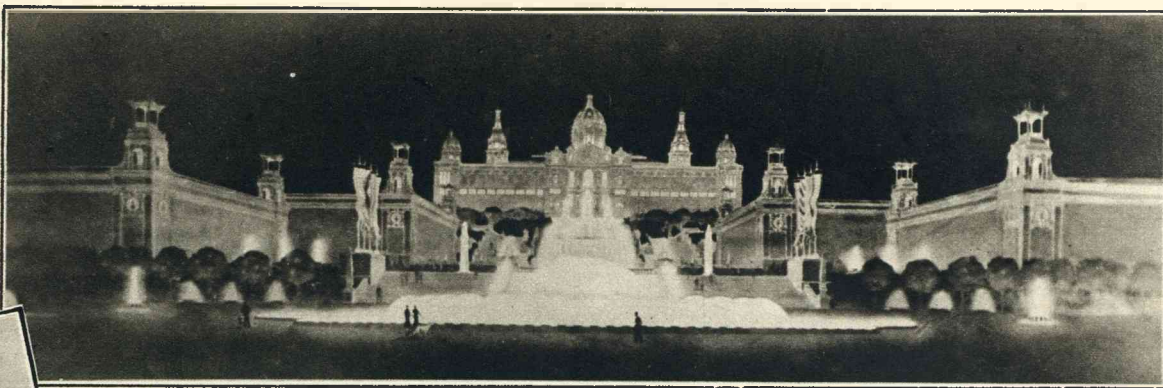
BARCELONA.
Een figuur uit
het Spaansche
dorp, waar
folkloristische
shows en
voorstellingen
worden
gegeven.

De exposities te Barcelona en te Sevilla meenen we niet beter te kunnen typeeren dan zóó: de eerste is een étalage, de tweede een museum.

Het zij toegegeven, dat 't stoffen op den roem van een voorgelacht, zonder persoonlijke prestatie, minder sympathiek aan doet dan fiksche ontplooiing van eigen kracht — maar 't blijft even waar, dat voor den buitenstaander, den kijker, een museum boeiender is, een bron van grooter genot, dan een étalage! En fiksche ontplooiing van eigen kracht, vertoon daarvan, zonder piëteit ten opzichte van voorgangers, wier invloed op 't heden misschien niet stoffelijk, maar toch zeer wezenlijk is, stoot óók af...

Intusschen mogen we geenszins Barcelona met een pochenden bokser, Sevilla met een adellijken flaneur vergelijken. De expositie in de Catalaansche hoofdstad geeft wel degelijk blijk van waardeering van geestelijke waarden — en in Andalusië blijkt men zich bewust, dat adel verplicht, en wijst op de vruchten van dat plichtsbeseft. Er valt dus geen futlooze adeltrots aan dezen, geen snobisme aan genen kant te verwijten. Vrij van bedenking is derhalve onze voorkeur voor Sevilla, het museum, boven Barcelona, de étalage! Belichamen beide tentoonstellingen dezelfde gedachte: de eeuwenoude Spaansche cultuur leeft nog en werkt nog — Andalusië legt den nadruk op het onderwerp, Catalonië op het gezegde van dien zin, en reeds daardoor raakt de Sevillaansche expositie meer onze gevoelens, romantiek en heldenvereering en schoonheidsliefde. Wat de laatste betreft: ook het schooner gelaat der Ibero-Americana bekoort, terwijl de forsche trekken van het beeld op den Montjuich alleen maar verbazen.

De helling van dien Montjuich was wel het mooiste terrein, dat Barcelona voor zijn tentoonstelling kon uitzoeken. Vanzelf ontstond daar een stijgende bouw, die, met het hoofdgebouw in top, een grootschen totaal-

BARCELONA. De opgang naar het Nationaal Paleis, dat men op den achtergrond ziet, met de verlichte waterwerken.

aanblik oplevert. Tusschen twee forsche vierkante torens treedt de bezoeker voort, over een laan van illuminatie-zuilen die langzaam oploopt, en den blik gelukkig aftrekt van de zoomen, door hem vooruit te lokken, naar de watervallen en fonteinën der heuvelsteilte. Aan weerszijden van die waterwerken — 's avonds door ingenieuze verlichting een weelderige maar koele pracht — klimt men, treden bestijgend, of per mechanische trap, op naar het Nationale Paleis, ... en men kan daar niet binnengaan vóór men geruimen tijd genoten heeft van 't verrukkelijk stads-panorama, aan den overkant door heuvels afgesloten.

Is dat geen voortreffelijk gebruik van een zeldzaam-gelukkige gelegenheid? Moet Barcelona daarmee niet winnen van Sevilla, waar op effen grond de gebouwen verspreid staan, zoodat de vele afzonderlijke partijen van geen enkele zijde zich voordoen als een ontzagwekkend complex?

O neen. Verbluffen moge het kolossale product van vernuft en waardigheid — behagen en ontroeren en verrukken doet de duizendvoudige rimpeling der schoonheid.

Geen tuin ter wereld is zoo geprezen als het Parque Maria Luisa en de Jardines de las Delicias, het paradijs waarin de tentoonstellingspaleizen discreet zijn geplaatst. Reclame? Spaansche zelfingenomenheid? We dachten het. Maar 't zij u verzekerd, met al onze Hollandsche nuchterheid hebben we die oude romantische parken betreden — en we hebben er in rondgedwaald en zitten genieten als een sprookjeskind in een tuin van dichtertelijke verbeelding! Niet het ernstige geboomte met sobere vormen, dat we hier in 't noorden kennen, en dat ook in Barcelona den Montjuich hier en daar opfleurt, maar de sierlijke vormen en de kleurenwisseling van palmen, cypressen, platanen, sinaasappel- en citroenboomen, aloë's en cactussen en ander zuidelijk gewas, in fraai geschakeerde partijen, lanen, berceaux telkens bekoorlijker schuil- en mijmerhoeken vormend, met geheimzinnige doorkijkjes, bloemen die kleuren en

SEVILLA. Het Argentijnsche paviljoen in Andalusischen barok-stijl met Amerikaansch-inlandsche versieringselementen.